

c. Tot Broeders der Orde van den Nederlandschen Leeuw.

B. Schut, conducteur der art. van de 3e. klasse te Breda, met vrijlating aan den kanselier der Orde, om hem tot het genot der geldelijke toelage op zijne beurt voort te dragen, en

A. J. Saurel, gewezen teekenaar bij de militaire verkenning-brigade, zonder genot der geldelijke toelage.

d. Ter eervolle vermelding op de Order voor het Leger,

De 1e. luits. R. A. Akersloot van Houten van de afd. grenadiers, J. J. Muller Massis van het 1e. bat. jagers.

Den 1en luit.-kwartiermeester P. Vvaalfort, den 1en luit. Paravicini di Capelli, den serg.-majoor W. van Tongeren, den serjt. D. Wilschut, A. de Pineda, L. Guillaum en C. Bekker; den korporaal H. D. Brokelei en den fuselier E. Jansen, allen van de 2e. afd. infanterie.

Den 2en luit.-ingenieur Mounier.

Den officier van gezondheid der 2e. klasse P. Grouw van de 14e. afd. infanterie en R. Pothoven, serj. bij het 3e. bat. Art. Nationale Militie.

Den korporaal hoornblazer J. Ravesteyn, van de komp. hospitaal-soldaten.

Den fuselier H. L. Balcke van de 9e. afd. infanterie, en

Den wachtheester P. C. Arnold, van het korps maréchaussée.

Bij besluit van den 28sten Januarij n°. 107 heeft Zijne Majesteit de 1ste luitenants van Utenhoven en Goffin, aspiranten bij den Generalen-Staf, definitieflijk geplaatst in het kader der officieren van den Generalen-Staf.

En bij besluit van den 2den Februarij n°. 103 den vrijwilliger R. A. Gevers, gedetacheerd bij den Staf van den luitenant-generaal Baron van Geen, kommanderende de 1ste Divisie Infanterie, te benoemen tot honorair 2de luitenant, en zulks voor den tijd, dat het Leger op den voet van oorlog zal zijn, met verdere bepaling, dat hij in die betrekking bij den genoemden Staf zal verblijven.

Bij besluit van Z. M. van den 11den Januarij jl., n°. 8, is eervol ontslag verleend aan:

1°. Johan Gerard van Kesteren, uit zijne betrekking van 2de luitenant bij het 2de bataillon der 1ste afdeeling Geldersche mobiele Schutterij, echter onder bepaling dat hij, als vallende in de termen van den 1sten ban, zich bij de mobiele Schutterij op de gewone wijze zal moeten doen vervangen.

2°. Robert Baron Collot d'Escury, op het daartoe door hem gedaan verzoek, uit zijne betrekking van kapitein bij het 1ste bataillon der 1ste afdeeling mobiele Zuid-Hollandsche Schutterij, wordende ter vervulling van de, hierdoor te ontstane vacature, tot kapitein bij gemeld bataillon benoemd Mr. J. P. Muller, thans 1ste luitenant bij hetzelfde.

Op de dagorder van den 10den dezer is voorts nog ter kennis van het Leger gebragt, dat, krachtens de dispositie van het Departement van Oorlog van den 17den Januarij ll., n°. 76, de kolonel Hoorn, kommanderende de 1ste afdeeling Vriesche Schutterij, gelast is geworden, zich met den Staf der afdeeling bij het 3de bataillon derzelve te voegen, en tot dat einde naar den Helder is vertrokken; terwijl al verder, naar aanleiding van de dispositie van het Departement van Oorlog van den 21sten daaraanvolgende n°. 54 de, bij het Leger te velde gefungeerd hebbende Militaire Onder-Intendant van der Beek, den Onder-Intendant Engeringh, dienstdoende in de vesting 's Hertogenbosch, in zijne functie vervangen heeft.

Uerscheidenheden.

EEN WENK AAN DEN OFFICIER DER INFANTERIE.

Men weet, dat de voorraad van scherpe patronen, die elk in-

fanterist van ons leger te velde met zich in het veld voert, 50 bedraagt, welke, in pakjes van 10 stuks vereenigd, gedeeltelijk in zijnen patroontasch, gedeeltelijk in zijnen randsel worden geborgen. Het voltallig en in goeden staat houden van dezen voorraad, vereischt een onophoudelijk en oplettend opzigt, vooral bij de jonge soldaten, die geene, of ten minste weinige ondervinding hebbende, en de kracht van hun wapen niet kennende, hetzelfde met onachtzaamheid behandelen. Zelfs vele jonge officieren, met het opzigt daarover belast, deelen in dit — men mag zeggen — groot gebrek. Vandaar dan ook, de onnutte verkwisting en veronachtzaming van munitien, waarvan men eenige infanterie-korpsen, vooral bij den aanvang der formatie van het nieuwe leger, niet heeft kunnen vrijspreken.

Dikwerf is *Spectator* in de gelegenheid geweest, de zoogenaamde munitie-inspectien bij te wonen, en veeltijds merkte hij daarbij op, dat deze inspectien, bij sommige korpsen, ondoelmatig en oppervlakkig gehouden worden. Nog onlangs, in een kantonnement zijnde, om een zijner vrienden te bezoeken, trof hij hem juist bezig, bij een nadenmiddag appel, de patronen der manschappen zijner kompagnie na te zien. — De manschappen stonden in twee geopende gelederen geschaard, elk met vier of vijf pakjes patronen in de hand. De vriend van S. liep de gelederen door, telde zorgvuldig de pakjes van elk man, liet het ontbrekend aantal opschrijven; doch geen pakje zag hij losmaken, noch onderzoeken, en — de inspectie was afgelopen!

Terwijl de serjant-majoor de orders voor den volgenden dag voorlas, vroeg S. zijnen vriend, of deze inspectien altijd op dezelfde wijze plaats hadden. Een onbevangen ja! was het antwoord, daar de order van den Chef duidelijk luidde: dat de kompagnies-kommandanten aansprakelijk waren, dat hunne onderhebbende manschappen het voorgeschreven aantal scherpe patronen voltallig hadden. — Dus naar het in goeden staat houden wordt niet gezien? — Voorzeker! gij hebt immers wel opgemerkt, dat ik het omslag papier der pakjes van alle manschappen nagezien, en goed gevouwen en toegebonden heb bevonden? — Denkt gij dan waarlijk door zulk een oppervlakkige naziening, volkomen aan het doel dezer inspectie beantwoord te hebben? — Zeer zeker, en waarom niet? — waren de vragen en antwoorden, die tusschen S. en zijnen vriend gewisseld werden. S. overreedde daarop zijnen vriend, om tien van de jongste, en niet te best oppassende, soldaten zijner kompagnie uit de gelederen te laten komen; ten einde één voor één hunne pakjes patronen op de trommen te openen. Zulks geschiedde. De beide eerste openden de 5 pakjes, elk op eene trom; allen waren min of meer vochtig, doch niet geheel onbruikbaar. Drie van de tien voorgetreden soldaten, zag S. eene poging doen, om eenige hunner pakjes, tegen andere van hunne kameraden, die in de gelederen stonden, te verwisselen. S. deed zulks zijnen vriend opmerken, die deze poging dan ook verijdelde, door ze dadelijk hunne patronen te doen ontpakken. Tegenpruttelen hielp hier niet; op het tromvel, lag het bedrog open! Een der soldaten had gerold papier; de tweede had

eenige patronen met zand gevuld en zonder kogels; de derde had een geheel pakje met ronde stukjes hout; ook waren zijne andere pakjes niet voltallig. Op de vraag waar zij het kruid gelaten hadden enz. kwam het antwoord: — » *op de jagt — aan mijnen boer gegeven* » enz. S. wandelde intusschen langzaam voort, doch hoorde nog het bevel geven: » Morgen nademiddag wederom inspectie over de patronen! » De vriend haalde S. in, drukte hem de hand en bedankte hem, zijne opmerkzaamheid hierop te hebben gevestigd. » Ik zal ze morgen alle in detail nazien. » zeide hij, » doch vrees voor groote mutatiën. » Laat deze vrees u niet wederhouden » was het antwoord van S. » houdt eene keer 's weeks eene inspectie in detail en gij zult het geen veertien dagen gedaan hebben of alle smokkelarij, in dezen, is bij uwe kompagnie gebannen; de oude en goede soldaten hebben dit streng opzigt minder noodig, de jonge soldaten des te meer.

Ofschoon S. bij andere gedeelten van het leger een zeer doelmatig opzigt over dit zoo gewichtig gedeelte der velddienst had zien houden, zoo kwam het hem echter dienstig voor, de aandacht zijner lezers hierbij te bepalen.

Bij langdurige veldtogten, vooral bij snelle en lange marschen, doet men verkeerd, van te veel op de voorziening van munitiën uit de reserve-parken te rekenen. Deze kunnen door den drang der omstandigheden, door onbruikbare wegen als anderzins, zelfs door vergetelheid van den kommanderenden Generaal (hetgeen niet onder de onmogelijkheden behoort!!) achterblijven, en door het gebrek aan munitiën, gaan dikwerf de best berekende, vermoedelijke gevolgen der ten uitvoer te brengen operatiën verloren.

Het spaarzaam gebruiken en in goeden staat houden der munitiën, in het algemeen, maar vooral van die, welke de man met zich voert, is een hoofd-vereischte en kenschetsst altijd den soldaat van ondervinding. Wij mogen hierin gerust het voorbeeld der keurbenden van de voormalige keizerlijke fransche armee volgen. Bij de oude fransche soldaten waren de wapenen en vooral de munitie, de voorwerpen, waaraan de grootste zorgen besteed werden. Zelfs gebruikten de meesten voorbehoedmiddelen, tegen het bederven derzelven. Zoo bedienden zij zich van stukken *gewast linnen*, om daarin de pakjes patronen, welke zij in de randsels moesten bergen, te wikkelen; daar deze, bij het somtijds nog vochtige linnen geborgen wordende, spoedig onbruikbaar raakten.

De zorg en oplettendheid, die men tot dat einde van den soldaat vergen moet, heeft insgelijks een moreel doel; dewijl daarbij de aandacht op zijn wapen en deszelfs kracht, zoo wel bij den aanval, als bij eigen lijfsverdediging, en daardoor ook het vertrouwen op hetzelve, word opgewekt. Een soldaat, die zijne munitie zorgvuldig bewaart, dezelve gedurig, bij goed weder, en wanneer de tijd hem zulks toelaat, in de lucht laat droogen, heeft ook het voornemen om dezelve, wanneer zulks gevorderd wordt, doelmatig te gebruiken. — Hij, die deze voor-

werpen veronachtzaamt, werpt, ook bij den eersten nood, het werktuig weg, waarmede hij ze zoude moeten aanwenden.

Spectator zal op dit gewichtige onderwerp dikwerf terug komen.

Volgens berigten, die, zonder *officiëel* te zijn, geloof verdienen, zal, met Maart aanstaande, eene Militaire School in werking komen, bijzonder bestemd ter opleiding van toekomstige Officiëren voor het wapen der Genie. Deze School zal gevestigd worden in het Instituut voor de Marine te *Medemblik*; doch, naar wij vernemen, wat het hoofd-onderwijs betreft, in geene betrekking tot de reeds vroeger aldaar gevestigde School staan. De verdere bijzonderheden der genoemde Genie-School ons onbekend zijnde, vergenoegen wij ons alleen met, in deze korte mededeeling, de aandacht onzer lezers op deze nieuwe inrigting te vestigen, ons voorbehoudende daarop later terug te komen.

BRIEFWISSELING.

U . . . den 9den Februarij 1832.

Aan den Militairen Spectator.

Het zal mij door U niet ten kwade geduid worden, dat ik u op eene onnaauwkeurigheid, reeds in het eerste nummer van uw blad begaan, opmerkzaam maak. In het slot van het, in dat nummer voorkomende, artikel *Promotie*, met welks inhoud men zich overigens algemeen heeft kunnen vereenigen, wordt gesproken van *gedurige benoemingen en bevorderingen bij al de korpsen van het leger*. Men dient daarvan uit te zonderen het *korps Ingenieurs*, hetwelk in die gedurige benoemingen en bevorderingen niet gedeeld heeft. De laatste *promotie* bij dat korps, die slechts eene gedeeltelijke aanvulling der bestaande, sedert met nog andere vermeerderde, vacaturen was, is van Maart 1831. Na dien tijd hebben er bij de overige wapens van het leger (bij sommige zelfs aanzienlijke) bevorderingen plaats gehad; doch zijn de Ingenieurs daarvan steeds uitgesloten geweest.

De nog in werking zijnde organisatie van dat korps raadplegende, en met het bestaande personeel vergelijkende, zoude men eene, met het bovengemelde geheel strijdige, uitkomst verkrijgen; maar

Uwe der zaak kundige lezers, Mijnheer de Spectator! zullen het hier ontbrekende wel aanvullen. Met de plaatsing dezer weinige regels zal UEd. mij, en zeker velen met mij, verplichten; terwijl de herstelling van eene dwaling, al is zij klein, altijd in het belang der Waarheid is, welke ik vertrouw, dat ook door UEd. *boven alles* zal gewaardeerd worden.

UEd. Dienstp. Dienaar,
T.